

Naar de dierenarts

Iedereen die een hond heeft krijgt vroeger of later te maken met een bezoekje aan de dierenarts. Al is het alleen al voor de jaarlijkse inenting. Aan de voorbereiding voor zo'n bezoekje kunt u zelf heel wat doen zodat het op de behandeltafel geen partijtje vrij worstelen wordt met de hond.

Om te beginnen is het belangrijk om met de jonge pup naar de dierenarts te gaan zodra u hem een dagje of wat in huis heeft. De dierenarts kijkt hem dan helemaal na en de pup kan alvast kennis maken met de dierenarts, zonder dat hij direct al een prik krijgt. Als hij dan na het onderzoek nog op de tafel iets lekkers krijgt, dan is de ervaring al snel helemaal positief geweest.

Het bezoek aan de dierenarts begint eigenlijk al in de wachtkamer. Waar u aan moet denken is dat de hond maar beter niet kan kennismaken of spelen met de andere honden die er zijn. Dat kan namelijk wel eens anders uitpakken dan u verwacht. De andere honden komen niet voor niets naar de dierenarts. Het kan natuurlijk zo zijn dat ze komen voor hun jaarlijkse enting, maar met hetzelfde gemak heeft er eentje oormijt of een beginnende kennelhoest. Beiden zijn erg besmettelijk en worden bij contacten tussen de honden onderling heel gemakkelijk overgedragen.

Maar er is nog een andere reden dan een mogelijke besmetting met het een of ander. U weet ook niets over het karakter van de andere honden. Waarschijnlijk zijn ze allemaal even lief, maar u zult nu die ene treffen die dat nou net niet is. En voordat u het in de gaten heeft vindt er een vechtpartij plaats. U zit dan al wel bij de dierenarts die uw hond dan gelijk kan behandelen maar dat kan toch nooit uw bedoeling zijn. De beste plaats voor de hond in de wachtkamer is dan ook aan een korte lijn tussen de voeten uw voeten en met zijn neus naar de baas toe.

Als u naar binnen wordt geroepen dan wandelt u met de hond aan een korte lijn naar de spreekkamer. Daar tilt u de hond op een goede manier op. Dat houdt in dat u de hond zowel aan de voorkant als aan de achterkant ondersteunt en hem zodanig vasthoudt dat hij zich niet los kan worstelen en uit uw handen op de grond springt. Tilt u de hond verkeerd op dan kunt u hem pijn doen. Zeker honden met een lange rug moeten voorzichtig en op de juiste wijze worden opgetild. Zodra hij op de tafel staat houdt u hem aan de halsband vast. Dan kan de dierenarts rustig zijn onderzoek doen en kunt u met hem praten zonder dat de hond van de tafel kan springen. Dat is dus ook een belangrijke zaak: een halsband om bij een bezoek aan de dierenarts. Na afloop van het onderzoek tilt u de hond weer op dezelfde rustige manier van de tafel af. Er af springen mag uiteraard niet. De tafel bij de dierenarts is daarvoor veel te hoog. Bovendien is de vloer meestal heel glad. Dus als de hond zou springen dan is de kans op blessures veel te groot.

Maar voordat u naar de dierenarts gaat kunt u de hond d.m.v. oefeningen er al aan wennen dat er aan hem gezeten wordt en dat er in zijn bek gekeken gaat worden. Als u een cursus doet met de hond dan worden deze oefeningen daar aangeboden. U leert er bijvoorbeeld om op een goede manier de hond te betasten. Als u naar de voetzolen wilt kijken dan moeten bijvoorbeeld de poten recht omhoog gedaan worden en niet naar buiten getrokken. Een hond zit anatomisch gezien nu eenmaal niet hetzelfde in elkaar als een mens. Verder wordt u geleerd om ook regelmatig in de oren te kijken, aan de staart te voelen en ook om het gebit te laten zien van de hond. Want ook dat is een onderdeel van het onderzoek door de dierenarts.

Als voorbereiding voor het aan de snuit kunnen komen zonder dat de hond dit als vervelend ervaart, kunt u de oefening "hebbes" doen. U zorgt ervoor dat u een heleboel brokjes bij de hand heeft. U legt uw twee handen heel losjes om de snuit van de hond (denk eraan dat u niet zijn ogen bedekt met uw handen) en zegt tegelijkertijd heel vrolijk "hebbes". U laat direct weer los en geeft de hond een brokje. Dat doet u een aantal keer achter elkaar. Als u deze fase een aantal keer heeft geoefend en de hond laat het goed toe, dan kunt u de snuit ietsje langer vasthouden voordat u "hebbes" zegt en de hond beloont. Op deze manier leert de hond dat het leuk is als er iemand aan zijn snuit zit.

Daarnaast kan de dierenarts vragen of u de hond op zijn zij kunt leggen of misschien wel op zijn rug. Of moet de hond juist staan. Als de hond dat als oefening geleerd heeft dan wordt het niet zo'n worstelpartij. Wat u zich wel moet realiseren is dat de oefening staan op de grond voor de hond een andere oefening is dan staan op de tafel. Hetzelfde geldt ook voor de andere oefeningen. Dus als u een trintafel heeft dan kunt u thuis alles ook eens op tafel oefenen.

Als u al het bovenstaande in ogeschouw heeft genomen dan kunt u met een gerust hart een bezoekje afleggen aan de dierenarts. U weet dan zeker dat u de hond op een goede wijze heeft voorbereid. En op die manier hoeft het niet heel veel stress voor hond en baas op te leveren. En uw dierenarts zal ook blij zijn dat u zo'n goed opgevoede hond heeft!

